

O zajacovi a korytnačke

Vychvaľovanie sa nevypláca.

Zajac si vzal do hlavy, že je zo všetkých zvierat najrýchlejší.

„Predbehnem každého,“ vychvaľoval sa.

Okrem toho si uľahoval z tých, ktorí nemajú také rýchle nohy ako on. Najviac zo starej korytnačky.

„Si najpomalšia na svete,“ vysmieval sa jej. „Keby sme súťažili v behu, v cieľi by som bol skôr, ako by si sa ty pohla zo štartovej čiary.“

„Hm, uvidíme,“ povedala korytnačka. „Stavme sa o hlávku kapusty, že do cieľa dorazím skôr ako ty.“

„Chacha! Takú stávkku beriem!“ zasmial sa zajac.

Nelenil a pozval všetky zvieratá, aby sa na preteky prišli pozrieť. Už sa tešil, ako ho budú obdivovať.

Po štarte začal zajac okamžite šprintovať a korytnačka zakrátko zostala v nedohľadne. *To nie je zábava! Takto korytnačku nezosmiešnim!* dupal.

„Už viem, čo urobím!“ zašomral si popod nos. „Počkám na ňu, a keď sa sem konečne dovelečie, vyštartujem a potom jej ukážem! Zatiaľ si tu môžem pokojne pospať.“

Pohodlne sa teda uložil v jarku vedľa cesty a o chvíľu už spal, ani čoby ho bol do vody hodil. Zaspal tvrdo, a tak si ne všimol, že jeho pomalá súperka medzitým došla až k nemu.

Korytnačka prešla popri ňom a rovnomerným tempom stále napredovala. Zajac sa prebudil až v okamihu, keď bola kúsok pred cieľom. Bežal ako strela, no už bolo neskoro. Korytnačka bola v cieľi skôr ako on! A tak nielenže vyhrala hlávku kapusty, ale navyše jej aj všetky zvieratá tleskali a smiali sa vystatovačnému zajacovi.

O mačke a líške

Každá schopnosť sa môže niekedy zísť.

Líška je nesmierne prefíkané zviera a veľmi dobre to o sebe vie.

Jedného dňa líška, pyšná ako páv na to, čo všetko dokáže, stretla v lese mačku.

„Mačka, vieš vôbec niečo, čo by stálo za reč?“ opýtala sa.

„Pravdupovediac, vlastne neviem nič,“ odvetila mačka. „Viem však liezť po stromoch.“

„Nuž, liezť po stromoch síce neviem,“ priznala líška, „ale inak viem úplne všetko! Som totiž nesmierne chytrá,“ dodala pyšne.

„Nikto mi neprejde cez rozum, každého prekabátim, so všetkým si poradím!“

„To je úžasné!“ zvolala mačka obdivne. „Aj ja by som chcela byť taká bystrá a všetko vedieť.“

Vtom sa ozval štekot psov, krátko nato začuli dupot konských kopýt a trúbenie poľovníckych trúbok. Do lesa vošli poľovníci a začala sa poľovačka.

Mačka šikovne vyliezla na strom a ukryla sa medzi konármi.

Líška sa dala na útek. Uháňala, čo jej sily stačili, kľučkovala, predierala sa krovím, no nepomohlo jej to. Poľovníci na koňoch, sprevádzaní svorkou psov, ju dostihli a zabili.

„Chuderka líška,“ povzdychla si mačka v korune stromu. „Keby vedela vyliezť na strom a okrem toho by nevedela nič iné, ešte by žila!“

O starom levovi a líške

Neradno veriť len rečiam.

Keď starý lev ochromel tak, že už nevládal loviť, našiel si peknú jaskyňu, uložil sa v nej a rozhlásil, že umiera.

Vzápätí k nemu začali prichádzať všetky zvieratá. Niektoré sa chceli na vlastné oči presvedčiť, že je to pravda, iné chceli leva v posledných dňoch života potešiť svojou návštevou.

V skutočnosti lev ešte nemal chuť umrieť. Navyše, ani zďaleka nebol taký bezmocný, ako sa tváril. Naopak, bol poriadne prefikáný! Len čo k nemu niektoré zviera prišlo bližšie, znenazdajky po ňom chňapol a zožral ho. Nuž, keď nemohol loviť silou a svižnosťou, šiel na to lešťou.

Ibaže prefikánú líšku neokabátil. Aj ona sa naňho prišla pozrieť, ale zostala stáť pred jaskyňou a rozprávala sa s ním z bezpečnej vzdialenosti.

„Pod' ku mne bližšie,“ lákal ju lev. „Prečo zostávaš vonku?“

„Mám na to veľmi dobrý dôvod,“ zasmiala sa líška. „Všimla som si, že hoci k tebe do jaskyne smeruje množstvo zvieracích stôp, naspäť nevedie ani jedna!“

